

РЕШЕНИЕ

№ 4715

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 14-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСИМИРА Н. ПРОДАНОВА

като разгледа докладваното от КРАСИМИРА Н. ПРОДАНОВА
Административно наказателно дело № 20231110204738 по описа за 2023
година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от ЗМВР във вр. с чл. 145 и сл. от АПК и е образувано по жалба на С. В. Б. против издадената от полицейски орган от 03 сектор при Столичната дирекция на вътрешните работи Заповед за задържане с рег. № *** г.

С жалбата си задържаното лице изразява становище за неправилност, немотивираност, неоснователност и незаконосъобразност на издадената заповед. Развити са доводи за отсъствие на каквито и да е доказателства за съпричастност на лицето към разследваното противоправно деяние, за липса на фактически мотиви за издаването на обжалвания акт, както и на изискуемите от закона реквизити.

В съдебно заседание не се явяват нито жалбоподателят, нито упълномощеният му процесуален представител, но въпреки това от страна на последния е постъпила молба за гледане на делото в негово отсъствие. С нея е изразено становище по същество, с което се поддържат депозираната жалба и заявеното с нея искане за отмяна на заповедта за задържане.

Ответникът С. В. Б. - в качеството му на полицейски орган по задържането, чрез упълномощен представител – юрк. Латинка Симова, изразява становище, че към момента на задържането са били налице необходимите данни за извършеното престъпление. Моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана, което си искане подкрепя с представените по делото писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатския хонорар на жалбоподателя.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Полицейският служител от 03 сектор към СДВР е издал Заповед за задържане с рег. № *** г., според съдържанието на която в 06:45 ч. на 28.02.2023 г. е задържано на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР лицето С. В. Б.. Заповедта е връчена незабавно на задържаното лице, което е попълнило и подписало декларация с посочените в нея права. Деянието, по повод на което е издадена заповедта, е във връзка с извършване на проверка по ДП № 3382 ЗМК 155 от 2023 г. по описа на 07 РУ - СДВР, образувано на основание чл. 212, ал. 2 от НПК по повод разследването на престъпление с правна квалификация чл. 346, ал. 1 от НК.

При така установените обстоятелства, съдът намира жалбата за процесуално допустима като подадена в срок и от надлежна страна, а и насочена срещу подлежащ на съдебен контрол ИАА.

По своята правна природа издадената от органите на МВР заповед за задържане за срок до 24 часа представлява принудителна административна мярка, законността на която подлежи съгласно чл. 72, ал. 4 от ЗМВР на съдебен контрол по отношение на всички основания за оспорване, регламентирани в общата разпоредба на чл. 146 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна**.

Оспорената заповед е издадена от компетентен полицейски орган, в пределите на материалната му компетентност по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, в установената от закона форма. Съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗМВР, задържането на лицата, за които има данни, че са извършили престъпление, се извършва с издаването на писмена заповед. Реквизитите на съдържанието на заповедта за задържане са определени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР. Съобразно т. 2 на същата разпоредба заповедта трябва да съдържа както фактически, така и правни основания за издаването □, т. е. актът трябва да бъде мотивиран. Оспорената заповед разполага с нормативно установеното съдържание, като съдържа името, длъжността и местоработата на полицейският орган, издал заповедта, фактическите и правни основания за задържането, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл. 73 от ЗМВР. В оспорения административен акт изрично е посочено, че лицето, веднага след задържането си, е било запознато с правата по чл. 72, ал. 3 и 4 и чл. 73 от ЗМВР, за което е положил подписа си. Посоченото в заповедта правно основание на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е свързано с наличие на данни за съпричастност на лицето към извършеното престъпление по ДП № 155 от 2023 г. по описа на 07 РУ – СДВР, образувано по чл. 346, ал. 1 от НК за противозаконно отнемане на МПС „Мерцедес Ц 250“ с рег. № СВ 6869 НМ. Спазен е срокът по чл. 73, изр. 2 от ЗМВР, тъй като жалбоподателят е задържан в 06:45 часа на 28.02.2023 г. и впоследствие освободен в 11:35 часа на същата дата - преди изтичане на 24 часа от задържането му.

Разглеждайки тези основания, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен полицейски орган по смисъла на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР – безспорно установено е от събраните в хода на делото доказателства, и по-конкретно удостоверението от СДВР на л. 19 от делото, че издателят на заповедта А. П. А. заема длъжността „младши разузнавач“ в 01 група на 03 сектор „Издирване“ към отдел

„Противодействие на криминалната престъпност“ при Столичната дирекция на вътрешните работи.

Формата на обжалваната заповед е уредена в нормата на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, която в случая се явява специална разпоредба спрямо общата такава на чл. 59, ал. 2 от АПК, поради което първата представлява приложимото към казуса право. Заповедта съдържа всички изброени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР реквизити, включително спорните такива относно основанията за задържането. Посочената разпоредба на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР има предвид наличието на данни за извършено престъпление, като в тази връзка заповедта посочва престъпление по чл. 346, ал. 1 от НК. Изхождайки от константната съдебна практика, настоящият съд приема, че е допустимо фактическите съображения да произтичат от предварително събрани оперативни данни, поради което и съдът намира, че не са налице нарушения относно формата на оспорения административен акт.

На следващо място, съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – спазени са изискванията на чл. 74, ал. 6 от ЗМВР и заповедта е връчена на задържаното лице, чиито права са подробно и пълно разяснени с попълнената и подписана от него декларация по чл. 74, ал. 3 от ЗМВР.

Що се касае до приложението на материалния закон – в случая това е разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, то съдебната практика е категорична относно смисъла на понятието „данни за извършено престъпление“ – приема се, че същото не е идентично с понятието по НПК за наличието на достатъчно данни за извършено престъпление, т. е. в сравнение с второто, първото има значително по-ограничен обхват, който придава законосъобразност на издадената на това основание заповед за задържане, включително когато наличните данни за престъпление не са достатъчни за образуване на наказателно производство. В тази връзка, след като от събраните по делото доказателства се установява наличието на образувано досъдебно производство относно деянието, описано в заповедта, то очевидно за издаването на последната са били налице данни за престъпление по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Въпросът дали тези данни са достоверни и дали на тях им е дадена правилна правна квалификация остава извън кръга на подлежащата на съдебен контрол от административния съд законосъобразност на заповедта за задържане. За материалната законосъобразност на оспорения акт е достатъчно същият да е основан на данни за възможно по НК престъпление – в случая това изискване за материална законосъобразност е спазено.

На последно място, обжалваната заповед е издадена при пълно съответствие с целта на закона – принудителната административна мярка е послужила за предотвратяване на действия, които биха затруднили разкриването и доказването на престъплението.

Изискването за излагане на фактическите основания на заповедта в случая е изпълнено, като е посочено в каква връзка е формирано предположението за евентуална съпричастност на лицето. В случая не е необходимо подробно и изчерпателно описание на всички данни относно деянието, съдържащи се в доказателствата по преписката. Достатъчно е засегнатото лице да е разбрало на какво основание е задържано и в какво се изразява

престъпното деяние, което полицейският орган счита, че е извършено, т. е. да е разбрало по повод на какво е формирано подозрението срещу него. Видно от приложената по делото преписка това е изпълнено от полицейските служители, като на лицето е дадена възможност и да ангажира адвокатска защита, т. е. в конкретния случай са налице посочените предпоставки, поради което следва да се приеме, че оспорената заповед е в съответствие с практиката на Европейския съд за защита на правата на човека.

Прилагането на принудителната административна мярка е съобразено и с целта на закона - да се даде възможност на органите на МВР и прокуратурата да разкрият евентуално извършеното престъпление. Налагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 часа“ в случая е оправдано.

Така установеното по гореизложените съображения отсъствие на всички основания за оспорване по чл. 146 от АПК, налага жалбата да бъде отхвърлена. Съдът намира, че по делото са събрани доказателства относно наличието на фактически основания за издаването на оспорената заповед, поради което жалбата е неоснователна.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН учреждениято, чийто орган е издал процесната заповед (т. е. СДВР) има право на юрисконсултско възнаграждение – доколкото съдът потвърждава същата и с писмени бележки с вх. № 111469/24.04.2023 г. юрк. Деляна Иванова е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноски по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН в полза на СДВР следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда. Според чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН, каквото е настоящото, може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по конкретното дело е имало две открити съдебни заседания пред СРС, но на тях СДВР не е изпратила свой процесуален представител. В рамките на производството пред СРС, НО, 14 състав единствено юрк. Иванова е депозирал по делото писмени бележки. Поради това, но и доколкото самият правен спор не се отличава с фактическа и правна сложност, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в минимален размер според Наредбата за заплащането на правната помощ, т. е. сумата от 80 (осемдесет) лева.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. В. Б. против издадената от полицейски орган при 03

сектор към СДВР - младши разузнавач А. П. А., заповед за задържане с рег. № *** г.

ОСЪЖДА С. В. Б. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи за направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение сумата от 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____